

Enkele indrukken van onze reis naar Kisantu.

Na een goede vlucht naar Kinshasa werden we afgehaald op de vlieghaven en reden we naar het centrum waar we opgewacht werden door zr. Maria en zr. Cecilia. Voor mij waren de indrukken op de vlieghaven en de tocht naar Tropic indrukwekkend, o.a. de vele lichtjes en brandende kaarsen langs de baan van de stalletjes van mensen die proberen hun waar aan de man te brengen. Het is daar ook pikdonker na zes uur, geen straatverlichting, en druk verkeer, precies mieren, en mensen te voet: ongelooflijk, verhakkelde auto's, overvolle bussen, indrukwekkend.

Na een warme nacht, eucharistieviering en ontbijt vertrokken we naar Kisantu met een volgeladen auto.

Tegen de middag kwamen we aan en werden hartelijk verwelkomd. Het is een land met enorme contrasten: heel veel mensen dicht op mekaar en dan nog een stuk ongerepte natuur.

De wegen in Kinshasa zijn soms erbarmelijk en niet proper, de baan naar Kisantu is grotendeels goed onderhouden, voor mij echt overrompend.

Daar leer je wel wat relativeren, plots geen elektriciteit, dagen geen water als je de kraan opendraait... wat zijn wij verwende mensen.

Wij hebben heel wat mensen ontmoet, veel bezoeken afgelegd, zr. Maria en zr. Cecilia in hun werkmilieu mogen ontmoeten, ze jeunen zich en doen heel mooi werk, je moet toch wel over veel moed en doorzettingsvermogen beschikken en over een groot geloof om niet toe te geven aan het gevoel van een druppel te laten vallen op een hete plaat. Ik ben heel dankbaar dat ik deze reis mocht maken.

Op passiezondag was er een H. Mis voor het bisdom Kisantu op Calvarie. Dit is een plaats, gelegen in het park. Daar staat een groot kruisbeeld met Maria en Johannes; zij werden reeds tweemaal onthoofd, na de eerste keer werden zij hersteld met afbeeldingen van Congolese hoofden maar deze zijn ook vernield. Naar het schijnt was het ook niet mooi.

Het was een grote viering, voorgegaan door de Bisschop van Kisantu, er waren veel priesters en heel veel gelovigen: zij kunnen nog vieren en het komt op geen halfuurtje, deze viering duurde bijna drie uur, het was snikheet en voor vele mensen was het gebruiken van een paraplu noodzakelijk. Wij kregen een plaatsje waar we een beetje beschermd waren tegen de zon. Na de viering beloofde de gouverneur dat de beelden opnieuw zouden gerestaureerd worden met een tussenkomst van de provincie en de rest door de gelovigen. Er werd dan ook een omhaling gedaan voor de beelden. Het trof mij dat de mensen dansend naar de offergang kwamen.

Een gans verslag maken zou teveel plaats nemen en is bijna onmogelijk omdat je ook telkens opnieuw emotioneel geraakt wordt. Deze reis heeft mij in elk geval een beter inzicht gegeven in het leven en werken van onze missionarissen.

(zr. Arlette)